

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

CXIX. De Rotuli partitione inter S.R.E. Cardinales in Urbe residentes
tentummodo facienda; deque non residentium accessu ad Curiam, atque
recessu &c. 3. Februarii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

Animalium, sed omnibus liberè ad mensam utantur per Sabbatha simplicia; & si nequaquam id liceat, illud necessariò consequi, ut illi, qui Deum timent, in maximas angustias ac dubietates adducantur, cæteri vero, qui parum de Ecclesiæ disciplina solliciti sunt, ipsam apertissimè atque injuriosè contemnant; Rem etiam universam præclaris Theologis doctisque viris hic Romæ examinandam proposuimus; Nosque ipsi accurato studio perpendimus.

§. 3. Ac primum in mentem venit integram abstinentiam a Carnibus indicere per dies Sabbathi, quemadmodum tot aliæ Nationes & plura quoque Hispaniarum loca facere magna religione consueverunt. At Nos (omittimus hic recensere, qualiscumque sit, illorum opinionem, qui hanc consuetudinem edendi postremas Animalium partes tum capisse arbitrantur, cum fel. rec. Adrianus I. Egilam Tolעי Archiepiscopum vehementer objurgavit, eo quod in Hispania carnes apponerentur die Sabbathi, sicuti in Græcia fieri solebat) Nos inquam permoti exemplo Sancti Gregorii VII. Prædecessoris itidem nostri, qui potius admonens, quam præcipiens, hortatus est Christianos, ut Sabbathi diebus a carnibus abstinere, nisi forte solenne aliquod festum iisdem diebus celebraretur; adducti pariter exemplo Innocentii III. Prædecessoris similiter nostri, qui hujuscæ consuetudinis plurimam rationem habuit; Insuper expedites doctrinam Sancti Antonini, aliorumque præstantium Theologorum, illos nempe lethali culpæ obnoxios esse, qui die Sabbathi absque legitima causa vescantur carnibus, in iis locis, ubi consuetudo contraria fuerit; postremo illud animo cogitantes, non solum in Hispania, sed etiam in quibusdam Galliæ Diocesisibus, veteri instituto, Carnis esum permitti in Sabbathis, quæ inter diem Natalem Domini, ac Festum Purificationis interjiciuntur; his, inquam, causis perducti, primum consilium, quod in mentem venerat, deposuimus, facili conjectura perspicientes maximam difficultatem, quæ futura erat, si consuetudinem diuturnitate temporis confirmatam abrogaremus iis populis, quibus edere postremas Animalium partes permittitur.

§. 4. Post hoc consilium, aliud Nobis occurrit, nempe veterem consuetudinem ab ea, quæ recentior est, secernere, sive, quod idem prorsus est, solum indulgere ut intestina & partes extremæ Animalium in mensam afferantur, uti consuetudo jamdudum tenuit, ac simul auctoritate nostra præscribere, ne reliquæ partes Animalium in cibum sumantur: sed huic sententiæ magnopere adversantur ea, quæ superius commemoravimus, nempe dubietates molestique scrupuli Fidelium ex una parte, & ex altera contentus abstinentiæ, quam facile negligerent illi, qui Divino timore parum ducuntur: Quæ cum ita se habeant, solum supererat facultatem largiri, ut diebus simplicis Sabbathi, non vero Quadragesimæ, carnes absque ullo discrimine permittantur: siquidem hoc pacto ratio habetur humanæ fragilitatis ac tenuitatis; pii Fideles ab omni sollicitudine metuque eripiuntur; ac postremo plurimis scandalis aditus intercluditur.

§. 5. Quæ de causa, morem gerentes voluntati ejusdem Philippi Regis Catholici, & obsecundantes vehemente studio tot Virorum, qui in Hispania commendatione pietatis excellunt, Fraternitati Tuæ per præsentem committimus & mandamus, ut nostro nomine, nostraque Apostolica auctoritate, permittas & indulgeas, ut in Regnis Castellæ, Legionis, atque Indiarum, per dies Sabbathi (quibus tamen neque abstinentia consueta Quadragesimæ, neque aliud jejunium præcipitur) quibuslibet Animalium partibus Fideles vescantur; eam vero conditionem adjicimus, nempe si consuetudo hujusmodi po-

stremas Animalium partes edendi diebus Sabbathi, jamdudum in iisdem Regnis invaluerit, & a veritate aliena minime sint pericula Nobis exposita, & ipsa certò subeunda videantur, si Carnium esus ad certas Animalium partes solum redigatur. Interea Apostolicam Benedictionem Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 23. Januarii 1745. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

De Rotuli partitione inter S. R. E. Cardinales in Urbe residentes tantummodo faciendæ; deque non residentium accessu ad Curiam, atque recessu &c.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

IN Regimine Universalis Ecclesiæ, quod superna dispositione Omnipotens Deus Nobis, licet immeritis, commisit, illius rei cura animi nostrum assidue exercere solet, ut, quid deceat, & quod aptum sit Personis, sedulo prospiciamus, & in id vires nostras auctoritatemque conferamus, ut pro dignitate muneris, officii, & laboris, suum unicuique jus constanter & perpetuo tribuatur.

§. 1. Quoniam autem ex eo tempore, quo Nos in minoribus constituti, Romæ versantes, Apostolica huic Sanctæ Sedi nostram operam studiumque pro viribus nostris impendebamus, a præclarissimis Viris improbari sæpius audivimus eam consuetudinem, ob quam nonnulli S. R. E. Cardinales longè ab Alma Urbe nostra degentes, bis per annum ad illam ventitabant, ibique incogniti plerumque, & spatio paucorum dierum permanebant, ut cum reliquis S. R. E. præfatis Cardinalibus Romæ commorantibus in partem Rotuli, vulgo ut dicitur, admitterentur, nempe ut acciperent partem, seu portionem illius pecuniæ, quæ, veluti quoddam laborum stipendium, distribui solet ejusdem S. R. E. Cardinalibus prædictis, qui non sine incommodo ad Consistoria, Congregationes, & ad Sacellum Pontificum, ubi Sacra Mytheria celebrantur, conveniunt.

§. 2. Hæc præstantium Virorum opinio menti nostræ adeo adhasit, ut coopatati inter ejusmodi S. R. E. Cardinales a fel. rec. Benedicto PP. XIII. Prædecessore nostro, & Ecclesiæ Anconitanæ regendæ ipsius Benedicti Prædecessoris beneficio præpositi, ac deinde a rec. mem. Clemente PP. XII. itidem Prædecessore nostro ad Metropolitanam Ecclesiam Bononiensem auctoritate Apostolica translati, nunquam spatio duodecim annorum Romam venerimus, ut dicti Rotuli fructum, seu partitionem perciperemus; nec Sedes nostræ curæ commissas unquam deseruimus; nisi causa Comitiorum, quæ bis interea temporis indicta fuerunt eidem Cardinalibus, ut novus Pontifex de more crearetur. Statim vero atque ad Summum Apostolatam, licet immerentes, evecti, normam aliquam super hæc re præscribendam censuimus; sed tunc executioni minime demandandam esse existimavimus, eò quod perpauca Cardinales Roma absentes numerarentur, qui proficisci ad Urbem commode possent, ut eandem Rotuli partitionem, seu partem deposcerent. Accedebat etiam, quod numerus eorumdem Cardinalium Romæ degentium, pluribus vita sanctis, adeo imminutus fuerat, ut ipsi solum exiguo detrimento afficerentur, etiamsi absentes pro comparanda

Rationes & exempla colligit pro concessione Indulti.

Difficultas servandi fines limitatæ licentiæ.

Plenarii Indulti concessio pro Sabbathis non privit.

Conditiones adjictæ.

Dat. die 23. Janu. 1745.

CXIX.

Pontificis studium in exercitio iustitiae distributivæ.

Accessus Cardinalium ad Curiam, Rotuli capiendi causa, communiter improbat.

Id nunquam practicum a SS. D. N.

Qui ad Pont. evectus de eâ consuetudine tollenda deliberat.

sibi

sibi Rotuli partitione ad Urbem se conferrent. Attamen cum multi a Nobis Sacro Collegio Cardinales adscripti fuerint, & numerus absentium Cardinalium, qui bis per annum Romam venire fortasse deliberarent, ut Rotuli partem assequerentur, excreverit; & cum plures, quam antea, Cardinales modò in Urbe prædicta commorentur, quibus procul dubio gravius damnum inferretur, si veteri instituto pars ejusdem Rotuli Cardinalibus absentibus tribui deberet, qui statis anni temporibus ob hanc causam Romam accederent; ideo consilium a Nobis jam antea initum, probantibus nonnullis ex Dilectis Filiis nostris ejusdem S. R. E. Cardinalibus, executioni tandem demandandum esse decrevimus.

§. 3. Eapropter motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine, primùm ea omnia, quæ caventur, & præscribuntur in Constitutionibus dicti Sacri Collegii Cardinalium, & usque in hanc diem observari consueverunt quoad Cardinales de Latere Legatos, tenore præsentium confirmamus: ac insuper illos Cardinales Rotuli fructu omnino carere statuimus & decernimus, (licet bis per annum Romam accesserint), qui longe ab Urbe prædicta detinentur, quamvis id facere necesse sit, ne Sedes Archiepiscopales, aut Episcopales deferant, quas administrandas acceperunt, & quamvis etiam Præfecturam aliquam, sive quodcumque aliud munus a Sede præfata sibi demandatum gerant, sine Episcopali, vel cum Episcopali dignitate conjunctum, quod, si Roma absentes retinent, ejus certe naturæ & conditionis esse existimatur, ut cum ipsorum absentia copulari, & sine eorum presentia, Romani Pontificis vigilantia & auctoritate facile possit administrari. Cum vero Cardinales absentes pro suis negotiis expediendis, aut legitimam ob causam ad Urbem se contulerint, veterem consuetudinem & institutum servari volumus, præcipimus, & mandamus; nempe ut Rotuli partem capiant, habita ratione temporis, quo Romæ versantur: ea tamen lege obstricti, ut Nos, seu Romanos Pontifices pro tempore existentes, adeant, nec ab Urbe discedant, antequam a Nobis, seu Romanis Pontificibus Successoribus nostris, abeundi facultatem obtineant. Illos autem, qui sui muneris obliiti (quod vix fore credimus) aliter se gesserint, non solum ab omni parte Rotuli percipienda penitus exclusos decernimus; sed presentibus nostris Literis (quatenus opus sit) obnoxios esse declaramus censuris ac poenis, quas piæ mem. Joannes PP. XXII. pariter Prædecessor noster irrogavit in Extrav. quæ incipit: *Etsi deceat quoslibet subditorum curam &c.* quam per præsentibus pro plene & sufficienter expressam, ac de verbo ad verbum insertam habentes, ad modernos, & pro tempore existentes ejusdem S. R. E. Cardinales extendimus & ampliamus.

§. 4. Decernentes, eandem præsentis Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis quomodolibet jus, vel interesse habentes, seu habere prætendentes, iisdem præmissis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi fuerint, tamen si suorum indultorum, vel privilegiorum vigore consentire, seu vocari & audiri semel, vel pluries quoquomodo debuissent, aut ex alia quacumque quantumvis pia, juridica, privilegiata, & rationabili, ac etiam tali, quæ ad effectum validitatis præmissorum necessario exprimenda foret, causa, & occasione, colore, seu prætextu, titulo etiam oneroso, & capite etiam in corpore juris clauso, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis nostræ, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet etiam maximo, substantiali, essentiali, & formali, aut incogitato defectu

notari, impugnari, invalidari, retractari, rescindi, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessò, vel emanato, quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare nullatenus posse, sed ipsas præsentis Literas firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus fortiri & obtinere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter & inconcusse observari: Sicque & non aliter per quoscumque quavis auctoritate, præminentia & potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet, quavis aliter iudicandi & interpretandi facultate & auctoritate, iudicari & definiri debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 5. Non obstantibus præmissis, ac, quatenus opus sit, nostris, & Cancellariæ Apostolicæ Regulis, & signanter illa, quod Cardinales in Constitutionibus & Regulis per Nos edendis comprehendantur, nisi illæ eorumdem Cardinalium favorem concernant, vel ipsæ edendæ Constitutiones de illorum, seu majoris partis eorum consilio editæ fuerint, ac etiam de jure quæsito non tollendo, aliisque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & quibuslibet aliis decretis, statutis, usibus, stylis, & consuetudinibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis; privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis quibuscumque sub quibusvis & quibuscumque etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, ac irritantibus & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, & consistorialiter, ac aliàs quomodolibet in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, editis, confirmatis, & approbatis, & quantiscumque vicibus innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specificæ, expressæ, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium & singulorum tenores præsentibus pro plene & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum specialiter & expresse, ac plenissime & amplissime derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Anno Piscatoris die 3. Februarii MDCCXLV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

Declaratio super Constitutione, quæ incipit: *Sacramentum Penitentiae*, adversus Sollicitantes, Anno MDCCXXII. edita.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

APostolici muneris partes in procuranda præcipue rerum sacrarum pura illibataque penitus administratione versari debere probe intelligentes, non modo & assiduis hortationibus, & justâ, ubi res postulat, legum

Sublata &c. irritum &c.

Derogationes.

Dat. die 3. Febr. 1745.

C X X.

Pontificis sollicitudo pro recta Ecclesiasticarum legum intelligentia.

Non residentes in Urbe, qualibet ex causa, Rotuli expertes esse jubet.

Accedentes ad Urbem ex causa legitima, partem capere pro tempore moræ.

Servata tamen lege Joannis XXII. super accessu, & recessu, sub poenis in ea contentis.

Clausulæ pro omnimoda literarum executione.